

Тритѣ кучета били силни, затова не го пускали крачка напрѣдъ. Пристигналъ и ловецътъ съ единъ помощникъ. Свързали краката и муцуната на вълка и отново го занели въ сандѣка. Още два пѣти пушали така вълка и той пакъ така се опитвалъ да избѣга, но силнитѣ кучета го спирали. Въ послѣдното бѣгане Гривчо билъ съвършено за съжеляване: цѣлъ израненъ отъ зѣбитѣ на силнитѣ кучета, цѣлъ окървавенъ, окуцѣлъ съ заднитѣ крака, изморенъ и съ пѣна на уста пакъ не се вдавалъ на голѣмитѣ кучета.

Въ туй врѣме дошълъ Иванчо, синътъ на ловеца М. Той като видѣлъ своя Гривча въ това състояние, много му домъжнѣло. Очитѣ му се налѣли съ сълзи и той заплакалъ горчиво.

— Какво има? Защо плачешъ? попиталъ го баща му.

— Татко! извикалъ Иванчо умолително, какво е направилъ Гривчо на тѣзи кучета? Вмѣсто отговоръ бащата заповѣдалъ да прибератъ вълка въ сандѣка и да го занесатъ назадъ у дома. Когато отворили сандѣка, Гривчо лежалъ вече мъртавъ.

